

Sygn. akt I UK 321/16

POSTANOWIENIE

Dnia 10 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania D. H.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.
o prawo do renty rodzinnej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 maja 2017 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 15 stycznia 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 stycznia 2016 r. Sąd Apelacyjny w (...), III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w C. zmienił wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 9 czerwca 2015 r. i oddalił odwołanie D.H. od decyzji organu rentowego w przedmiocie odmowy prawa do renty rodzinnej po ojcu na dalszy okres, po dniu 1 sierpnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny podzielił zarzut niewłaściwej oceny materiału dowodowego i naruszenia przepisu art. 68 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.), zgodnie z którym ubezpieczona może zachować prawo do dalszej wypłaty renty rodzinnej w razie stwierdzenia całkowitej niezdolności do pracy, przy czym stwierdził, że materiał dowodowy nie dał podstaw dla przyjęcia,

iż ubezpieczona całkowicie utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu (art. 12 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach).

Skarga kasacyjna ubezpieczonej została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie art. 12 w związku z art. 68 ust. 1 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach przez błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, że cierpienie przez skarżącą od 12 roku życia na cukrzycę typu 1 oraz wymaganie ciągłej opieki drugiej osoby, a także stwierdzenie wielu schorzeń obniżających sprawność jej organizmu, nie spełniają łącznie przesłanki całkowitej niezdolności do pracy warunkującej przyznanie prawa do renty rodzinnej. Skarżąca zarzuciła także naruszenie prawa procesowego, co miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 286 w związku z art. 232 k.p.c. przez niewyjaśnienie sprzeczności między opiniami biegłych diabetologów i pominięcie wskazania przez biegłego z zakresu medycyny pracy i chorób wewnętrznych okoliczności, czy ubezpieczona jest w stanie wykonywać pracę w normalnych warunkach, niedostosowanych specjalnie do jej stanu zdrowia.

Pełnomocnik skarżącej wniósł o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej, „gdyż w niniejszej sprawie ma miejsce oczywista zasadność skargi”, na co wskazał, że ubezpieczona choruje od 12 roku życia na cukrzycę insulinozależną typu 1 i w związku z tym od 1995 r. do 2013 r. była uznawana za całkowicie niezdolną do pracy. W niniejszym sporze o ocenę stanu jej zdrowia opinie siedmiu biegłych różnych specjalności, jednak liczne schorzenia skarżącej traktowane były w oderwaniu od siebie, co było przyczyną wniosku o braku całkowitej niezdolności do pracy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Każda z przyczyn wniesienia skargi kasacyjnej, także ta, w której skarżący powołuje się na oczywistą zasadność jej podstaw, musi być powiązana z ustalonym w sprawie stanem faktycznym (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2002 r., III CZP 76/01, niepubl. i postanowienia z dnia 9 lipca 2009 r., II PZP 3/09, niepubl., z dnia 9 kwietnia 2008 r., II PZP 5/08, OSNP 2009 nr 15-16, poz. 203, z dnia 17 stycznia 2003 r., III CZP 82/02, niepubl. oraz z dnia 4 kwietnia 2013 r., III UK 98/12, niepubl.). Sformułowane przez skarżącego uzasadnienie przyczyn kasacyjnych nawiązuje tymczasem do wskazanych w podstawie skargi kasacyjnej kontrowersji dotyczących dokonanych w sprawie ustaleń, zbudowanej na krytyce oceny dowodów. Te kwestie nie stanowią przedmiotu kontroli kasacyjnej, w związku z czym wnioskowi o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania towarzyszą niedopuszczalne motywy (art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).